

Pierre de Coubertin Spordimees

Isa Didon (1840-1900)

Tema muutis Coubertini ideed oma kolledžis Pariisis tegudeks.

Lõi moto: *"Citius - Altius - Fortius"*
(kiiremini - kõrgemale - tugevamini)

Pettunud prantslaste kaotuses aastatel 1870/71 toimunud sõjas, arvas Coubertin selle murdumise põhjusi nägevat "Prantsuse rahva füüsilises nõrkuses". Ta ise keeldus sõjaväelase karjäärist, mida temalt oodati, ja avastas spordis "sisemise arenemise allika, et teha noori tugevamaks..."

Peamised põhjused, miks Coubertin püüdis tutvustada sporti ühiskonnale, olid järgmised:

- tema võitlus spordi levitamise eest koolides;
- tema "kasuliku gümastika" idee arendamine;
- moto "sport kõigile" elluviimine;
- arvukate spordiklubide ja spordiassotsiatsioonide algatamine ja asutamine;
- suure hulga spordipedagoogikat käsitletavate artiklite avaldamine.

"Kõik tingimused sportimiseks kõigile..."

Coubertin arendas välja uue sotsiaalse arusaama spordist: spordil on sotsiaalsed ja moraalsed ülesanded ning atleetlikust treeningust saab treening sotsiaalseks ja moraalseks eluks.

Pierre de Coubertin tunnistab:

"Minevikus oli sport vahetevahel ainult ajaviide rikastele jõudeelu elavatele noortele. Ma olen töötanud 30 aastat muutuse nimel, et sellest saaks regulaarselt teostatav meelelahutus väikekodanlastele. On tähtis, et see jõuaks meelelahutusena ka töölisklassi hulka." (Lettres Olympiques - Gazette de Lausanne 13.08.1919)

1892.a Klubi jalgpall - uus asi ilma erilise esialgse toetuseta.

Coubertin'i isa Charles'i tehtud akvarell, mis näitab noorte sporditreeningu sündi: sõudesport Seine'i jõel, jalgpall Bois de Boulogne's.

"Sport - ei mingit luksust"

"Sport pole ei luksusobjekt ega tegevus jõudeelu elavatele ega isegi mitte muskulaarne kompensatsioon peaaegu töö eest. See on hoopiski kõigile meile igapäevane allikas sisemise heaolu tunnetamiseks, mis ei ole kindlaks määratud töötegevuste poolt. Päeva lõpuks on see meie kõigi ühine pärusvara, mille puudumist ei asenda miski muu."

„Utilitaarne gümastika“

Inspireerituna uuest tööstusajajärgust ja pragmaatilisest mõtteviisist, proovis Coubertin survet avaldamata lisada inimeste eludesse atleetlikke harjutusi. Selle tähtsaimad kriteeriumid olid:

- piisav motivatsioon
- madalad kulud
- kerge õppida, omandada
- võimalus säilitada saavutatut aja jooksul.

"Jalgpallimeeskond igas kihelkonnas - gümnaasium ja mänguväljak koos pesemisvõimalustega igas külas - ujumisbassein igas linnas - individuaalsed ratsutamis- ja poksivõistlused igal võimalikul ajal - koorisektsioon igas gümnaastilises ühiskonnas - võimalikult vähe reegleid, hierarhiat ja ametimärke - ei mingit poliitikat, ei mingeid laagreid, ei mingeid "liidreid" väljastpoolt spordimaailma."

Pierre de Coubertin oli üks esimesi inimesi maailmas, kes teoretiseeris sporditeema üle ja hindas seda kui hariduse asendamatu väärtust. Seetõttu väärib ta austust.